

Že vypadá na osm, bylo možná trochu přehnané, ale ne na hony daleko od pravdy. Crystal vypadala stěží dost stará na střední školu, natož aby byla v porodnici sama a chystala se předčasně родit. Ani v jejím momentálním stavu jsem si nedokázala představit, že by kluky vnímala jinak než jako hnusáky – vlastně je docela možné, že eskapády, které ji dostaly až do porodnice, ji v tomhle názoru jen utvrdily. Zjevně se pokoušela vystínovat si lícní kosti v souladu s posledními trendy v líčení, ale díky pruhům bronzery na obličejí vypadala jako dítě, které usnulo v míse čokolupíneků. Něco na tomhle scestném pokusu o půvab mi připomnělo moje vlastní mladistvé já, ačkoliv z Crystal vyzařovalo jakési nenucené charisma, o jakém jsem si já v jejím věku mohla nechat jenom zdát. Byla to mladá dívka pokoušející se o identitu odvážné nestydaté ženy, což bylo divné a podmanivé zároveň.

Přivezla jsem tlakoměr vedle postele a začala klasickým úvodem všech porodních asistentek, sester i lékařů: „Pověz mi, co se stalo.“ Kupodivu mi u vlastního praktického lékaře z tohoto úvodu naskakuje studený pot, ačkoliv je děsivý asi jako krabice s koťátky. Ruce se mi třesou, hlas se chvěje a z klidné, rozvážené porodní asistentky je najednou koktavá troska, která si nedokáže říct ani o opakovací recept, aniž by se nejméně dvanáctkrát neomluvila, že mrhá lékařovým časem. Ale dejte mi modrou halenu a pár obnošených ortopedických bot a znovu získám kontrolu a slova dle pečlivě nacvičeného scénáře mi sama skáčou na jazyk.

„Dobře,“ začala Crystal, „tahle Britney si myslí, že jsem úplně blbá, jo, protože já ji s tím klukem, co mi psal, viděla...“

„Promiň, Crystal...“ Asi by bylo lepší objasnit své záměry, než sága dívky Britney dosáhne epického závěru. „Myslela jsem, kdo tě přivezl do nemocnice?“

„Aha, omlouvám se, sestřičko.“ Zaskřípěla jsem zuby. Se vši velkou úctou k sestřím, které mohou být mimořádně šikovné a specializované, z označení sestra naskakuje porodním asistentkám husí kůže. Naše role je odlišná, stejně jako náš titul, na který je každičká z nás neskutečně hrdá. Nicméně jsem si to nechala pro sebe a Crystal pokračovala.

„Myslela jsem, že mi teče voda hned dneska ráno při maticí, i když to vlastně nebylo při maticí, protože jsem šla pozdě a ve skutečnosti jsem byla s kámoškou Tammy v mekáči. Zrovna jsme si sedly s McMuffinem a já najednou – do prdele, Tammy, mám mokré kalhoty, myslím, že jsem se počurala. A ona sakra, to je hnusný, a já zase že to vím, ale že musím do nemocnice. A tak jsme se vrátily ke mně domů vzít mi tašku a nakrmit moje králíky a pak mě Tammin brácha Dean naložil do dodávky, která je fakt kentus, a Tammy se musela vrátit na země. Tak tak.“

„Dobře.“ Hlava se mi trochu točila z té vyčerpávající historky. Vzpomněla jsem si na manžetu tlakoměru ve své ruce, obtočila ji Crystal kolem hubené paže a přitáhla ji, co nejpevněji to šlo. V duchu jsem si připravovala dokumentaci případu: *Pacientce začala v McDonaldu odtékat plodová voda*. Ačkoliv to mohlo znít nepravděpodobně, nedávno jsem se starala i o pacientku, která *ztratila vědomí uprostřed uličky v Lidlu*, a o pacientku, které *začala odtékat plodová voda, zatímco tlačila vozík v supermarketu Asda*. Svět obchodu a porodnictví se očividně střetávají mnohem častěji, než by si mohla veřejnost představovat.